

DE CONTAINER ARRIVEERT IN NOUAKCHOTT

Reisbrief uit Mauritanië, februari 2013

GOED NIEUWS:

Het weekjournaal in Mauritanië wordt in gebarentaal ondertiteld!
Een keer in de Arabische gebarentaal en een keer in ASL.
Aicha met wie wij al meer dan 15 jaar samenwerken zorgt voor de invulling.

Even ruim twee weken terug in de tijd. De auto staat met pech 800 km verder. Ik stap in Nouakchott uit het 'openbaar vervoer', een busje stampvol met mensen en op het dak de bagage zo hoop opgestapeld dat het de hoogte van het busje meer dan verdubbelt. Ik wacht met koffers, dozen en tassen op een uit elkaar gevallen taxi. Een goede taxi rijdt niet in onze wijk. Wij hebben geen verharde of geasfalteerde weg in onze buurt. Het pad bestaat uit brokstukken beton en afval en daaronder zand, maar dan moet je eerst door een fikse laag afval heen.

en maar wachten en wachten op de container!

Stank en vuil kenmerken Nouakchott.

Ik tuur de weg af naar een bouwval van een auto. Het is heet, het stinkt verschrikkelijk naar afval en kadavers. De auto's rijden kriskras door elkaar, er zit geen systeem in, of het moet het systeem zijn van wie het eerst komt en de kortste weg, links of rechts, of schuin over, in ieder geval recht op je doel af. Er passeert een klein autootje vol vis. Bakken vis op het dak, op de motorkap en op de achterklep. Daar kan geen toubaak, geen blanke, meer bij. Voor de veiligheid draag ik een sjaal om mijn hoofd die mijn haren en voorhoofd bedekt en een knots van een zonnebril zoals veel Arabische vrouwen hier dragen. De vijfde auto is voor mij. De chauffeur kijkt mij door het gebroken raam aan en zegt: 'Ik dacht dat u een Arabier was?' Tevreden knik ik, mijn bescherming lijkt gelukt.

De auto heeft geen contactsleutel, alleen een touwtje, en geen ruitenwissers, want waarom zou je? Met die twee buien in het jaar kun je wel zonder. Voorzichtig zet ik mijn voeten op de bodem van de auto op zoek naar een plek waar ik niet doorheen zak.

De veren steken door de zitting, dat is prettig want nu zijn ze eenvoudig te ontwijken. Er is geen nummerplaat en er zijn geen spiegels, maar de prijs voor de rit is hoog. Te hoog, weet ik. Ik ding af. 'Maar mevrouw, u hebt geld en ik een barrel van een auto, natuurlijk moet ik een hogere ritprijs vragen dan de goede taxi's, ik moet immers de wagen voortdurend repareren? En ik breng u voor de deur!'

We komen tot een gemiddelde. Ik weet het, ik ben in Nouakchott.

Toch is er een verschil met de vorige keer. De mensen zijn gespannen, snel tot een conflict bereid. Men zwijgt over de werkelijke problemen en gevaren. Zo doe je dat hier. Wat iedereen weet hoef je niet te vertellen.

Ons kantoortje en woonplek in de 'grote' stad is wel hetzelfde, of toch niet. De tegels die zorgvuldig waren aangebracht zijn voor een groot deel van de wand gesprongen. Waardoor? Er zijn zoveel mogelijkheden, daar praten we niet over. We vegen de brokstukken van ons bed in een hoek en gaan slapen.

Rustig blijven is de beste manier om te leven nu.

De container is in de haven gearriveerd! Vijf dagen later horen we na veel discussie dat hij wordt vastgehouden door het ministerie van gezondheid. Medicijnen of drugs??? Op de bill of loading staat een factuur met de letters Medic, het is een nota van een bloeddrukmeter. Maar in het Engels. We vertalen het in het Frans en laten het autoriseren door de notaris. Die spreekt geen Engels maar tegen betaling wil hij ons op ons woord geloven. Blij stappen wij voor de derde keer naar het ministerie, en vandaar naar de transiteur. Er blijkt nog een probleem, de tractor. Natuurlijk zijn we er blij mee, zegt het ministerie van agricultuur, maar er moeten wel flink invoerrechten voor betaald worden. De onderhandelingen lopen op niets uit. De tractor blijft in de haven. De rest van de inhoud kunnen we tegen een normaal bedrag meenemen. We zijn twee weken verder en het havengeld loopt op. Nu nog verder 'vechten' voor de tractor.

Maison des Sourds is vol activiteit. De komst van de oven, de deegmengmachine, de bakplaten etc. wordt door de dove studenten warm ontvangen. Ze kunnen niet wachten.

De apparaten worden geïnstalleerd en de eerste broodjes worden door de dove broodbakker/leerkracht gebakken, en dan smullen maar. Het echte (leer)werk begint volgende week.

Warme groet uit Nouakchott Mauritanië.
Wiljo Woodi Oosterom.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org